

ION CIOCANU  
 Institutul de Filologie  
 (Chișinău)

**O NARAȚIUNE COGNITIV-INSTRUCTIVĂ  
 DESPRE UN MILITANT PENTRU LIMBA ROMÂNĂ**

Cartea de proză *Viață pe muchie de cuțit* (Chișinău, Editura Pontos, 2009) îl prezintă pe Simion Ghimpu în statura sa reală de luptător temerar pentru limba română, încă în condițiile totalmente ostile afișării opțiunilor noastre firești. Dacă n-ar fi cutezat și chiar perseverat, dacă n-ar fi ajuns în anumite relații cu un savant ca Ruben Budagov sau cu altul, ca Dmitri Mihalci, doi susținători fervenți ai limbii române, destinul scriitorului ar fi fost unul ordinar, după cum îl înfățișează poezia lui. Or, protagonistul cărții *Viață pe muchie de cuțit*, aidoma autorului, la început student chișinăuian și angajat al organizației statale „Inturist”, apoi doctorand moscovit și lector al unui grup de studenți veniți din Moldova, se afla, neafișat, printre mințile luminate care sperau să-l lumineze, la rândul lor, pe conaționali ținuți atunci în neștiința istoriei adevărate a neamului. Deși conține multe linii de subiect despre care merită să se discute, pentru noi personal noua carte a scriitorului e despre preocupările protagonistului ei pentru curățenia și frumusețea neîntinată a limbii române, numită în acei ani „moldovenească”. În 1965, la un congres al scriitorilor, trei literați de frunte – Mihai Cîmpoi, Aureliu Busuioc și Ion Druță – îndrăzniseră să vorbească despre necesitatea revenirii scrisului nostru la grafia latină, drept care congresul a fost declarat „naționalist”, întreaga scriitorime fiind chemată la respect și supunere, ca alternativă celor întâmplare lui Nicolai Costenco, Nicolae Țurcanu sau Ion Vasilenko, care în 1940 și mai târziu pentru gesturi de aceeași natură au făcut ani grei de Gulag ori au fost supuși unor suspiciuni și chiar învinuiri deosebit de grave.

Dacă nu s-ar fi manifestat ca părtaș al elitei intelectuale a timpului, Simion Ghimpu ar fi evoluat nestingherit și nesuspectat, și s-ar fi afirmat în cadrul generației sale în anii '60-'70, odată cu Anatol Ciocanu, Dumitru Matcovschi ș. a. Or, tânărul care se impunea într-un ritm obișnuit atenției multor săli arhipline – ale timpului încă sovietic – ar fi avut ce întreba și chiar ce răspunde unor întrebări care răscoleau sufletele și mințile elitei intelectuale de până la 1985 și, mai ales, de după anul proclamării restructurării și transparenței de către Mihail Gorbaciov, ajuns ca prin minune în fruntea conducerii cu un picior în groapă a fostului „imperiu al răului”. Orice am spune azi, am fost toți „sub vremi” și verticalitatea unora dintre noi în condițiile ideologiei comuniste de odinioară n-a beneficiat de mângâieri pe cap. Cercetarea concretă și obiectivă a intrării și rămânerii în literatură a puținelor talente îmbobocite prin anii '60-'70 și chiar mai târziu e o acțiune cu rezultate surprinzătoare, într-un sens benefice generațiilor succesoare.

Dar să deschidem cartea *Viață pe muchie de cuțit*, subintitulată oarecum pretențios „Roman autobiografic”. E adevărat că cititorul atent și pătrunzător la esențele nedezmințite ale faptelor narate de scriitor se alege – în urma savurării textului propus de Simion Ghimpu – cu o seamă de fapte semnificative pentru înțelegerea epocii și, mai larg, a vieții în general, și cu o impresie adâncă, prilejuită de modalitatea narativă a prozatorului potențial de până acum, impresie de care se întâmplă să nu prea beneficieze în cazul multor scrieri cu același subtitlu. Nu e mai puțin adevărat că istoria intrării în lumea artelor și a afirmării lui Mircea Stejaru nu urmărește atât scopul unei ficțiuni fermecătoare și captivante, cât pe acela al

exteriorizării unor adevăruri durute, pe care autorul nu că n-a avut nevoie să le inventeze, ci de care se va fi simțit de câteva decenii torturat și dornic să se izbăvească de ele într-un mod firesc și onorabil.

Studentul de la filologia română („moldovenească” în limbajul anilor '60), angajat pe post de ghid și interpret al turiștilor sosiți din Republica Populară România, e un intelectual fin, dotat cu un acut simț al umorului, fără complexe de niciun fel, de aceea naiv, credul, îndrăzneț fără măsură; el se prezintă ca un amalgam de trăsături morale și psihologice cu efecte nu totdeauna previzibile. Mircea Stejaru ascultă absolut liniștit vorbele doamnei Chiru: „M-am născut aici, în Basarabia, sunt româncă basarabeancă ca și voi, vorbim aceeași limbă – română”. Numai seara, când „a fost chemat la șeful «Inturist»-ului” și i s-a spus că „la asemenea provocări trebuie să reacționezi... să explici că în Republica Populară România se vorbește limba română, iar în Republica Sovietică Socialistă Moldovenească – limba moldovenească”, personajul se dumerește că „sunt urmăriți nu numai străinii, dar și ghizii”.

Dându-și seama de acest adevăr, Mircea Stejaru se vede încolțit de gândul „cum de n-au mirosit ei cazul cu doamna Călinescu?...”. Vorba e că în trenul „Prietenia” din Republica Populară România „printre excursanți era și soția lui George Călinescu”, drept care Mircea „a hotărât să o salute personal”. Distinsa doamnă se interesează de unde e domnul ghid și, aflând că e din Basarabia, îl întreabă simplu: „Și știți de ce ați fost denumiți Republica Sovietică Socialistă Moldovenească, și nu Republica Sovietică Socialistă Basarabeancă?”. Auzind răspunsul tânărului: „Nu știu”, îi explică: „Păi, în 1924 s-a făcut Republica Sovietică Socialistă Autonomă Moldovenească, apoi s-a înscenat că moldovenii din Basarabia au aderat la «viața frumoasă» din Transnistria, adică din Republica Sovietică Socialistă Autonomă Moldovenească. Astfel, în 1940 au format Republica Sovietică Socialistă Moldovenească, iar în continuare urmăreau scopul ca la o anumită etapă la Republica Sovietică Socialistă Moldovenească să adere și moldovenii de peste Prut. Adică să asimileze, «să pape» toată Moldova lui Ștefan cel Mare”. Pentru Mircea Stejaru explicația aceasta a fost „o primă conversație ce avea să-l dumerească în tactica de colonizare treptată”.

Oricum, activitatea de ghid și interpret la organizația „Inturist” a constituit un început fulminant de biografie a personajului, început care – laolaltă cu alte fapte și întâmplări – varsă multă lumină asupra destinului întortocheat și complicat al scriitorului Simion Ghimpu, iar de altul – al tuturor intelectualilor cutezători ai timpului.

O întâmplare dintre cele mai interesante prin natura sa și, indirect, prin urmările sale în destinul cetățeanului, profesorului și scriitorului de mai târziu Simion Ghimpu a fost discuția lui Mircea Stejaru cu un maior de la securitate, care i-a propus să scrie un articol în care să critice „învățămintul de la Universitatea de Stat din Chișinău” și să renunțe la ea, ca apoi să intre la... Academia Teologică din Leningrad. „După absolvirea Academiei Teologice, îi face cunoscut planul de acțiuni maiorul securist, te trimitem la una din Academii Teologice din Spania ori Franța, ca reprezentant al Bisericii Ortodoxe Ruse. Știu că studiezi aceste limbi. Te trimitem la doctoratură. Acolo scrii o teză de doctorat în teologie. Apoi urmează etapa cea mai interesantă. Odată revenit în țară, scrii articole în care renunți la religia ortodoxă, menționezi că ai comis o mare greșeală în viață, că religia este opium pentru oameni și altele...”.

Interesant, ne întrebăm, de ce maiorul securității îi dezvăluie tânărului și neexperimentatului ghid și interpret un plan atât de ademenitor și, concomitent, atât de riscant? Pe ce se baza maiorul încredințându-i atare planuri? Sau poate îl încerca de minte, prevenindu-l tot atunci că „despre ceea ce o să-ți propun nu trebuie să știe nimeni: nici mama, nici tata, nici frații, nici sora. Decizia o iei singur”.

La atare întrebări se gândea și protagonistul cărții. „În capul lui Mircea bântuiau tot felul de gânduri: gândul despre dorința sa mai veche de a-și face studiile într-un oraș mare, studii filologice (limbile romanice), gândul că el nu-și poate minți părinții, frații și sora, dar un gând urca mereu deasupra: absolvesc Academia, plec într-o țară necunoscută (nimeni nu știe unde mă aflu), susțin teza de doctor și activez. Dar în caz de comit o greșală care nu convine securității, mi se organizează un accident și adio, viață. Și nici părinții, și nici frații, și nici sora, nimeni nu va ști cum și unde a dispărut Mircea”.

Așteptarea maiorului a fost dată peste cap: „Nu, tovarășe maior, nu!” „Te grăbești cu răspunsul, Mircea”, ține să-l corecteze maiorul. „Nu, nu mă grăbesc. În primul rând, eu nu pot minți; în al doilea rând, nu-mi plac desfrâurile (aluzie la vorbele maiorului: „O să ai la dispoziție fete dintre cele mai frumoase, baruri, hrană din ales...”); în al treilea rând, am gura spartă. Mai ales când iau un pahar, două, spun tot ce știu și ce nu știu. Deci, încă o dată – nu!”

Mircea a rămas mulțumit că maiorul i-a permis să-și continue activitatea de ghid-interpret, apoi și de perspectiva de a lucra cu delegații din America Latină. Drept care se pune serios pe învățarea limbii spaniole mai întâi fără profesor, apoi cu profesorul Vitalie Sorbală. De altfel, în strânsă legătură cu învățarea limbii spaniole se află prima, magnifica și enorma prin tragismul ei, traumă psihologică, îndurată de protagonistul narațiunii, – relațiile lui cu studenta Tamara Kuznețova. Știa și marele public câte ceva despre felul de a fi și de a se manifesta al lui Mircea Stejaru ori deocamdată nu știa, dar mama fetei îndrăgite de el a stat de neclintit între tineri, cu toate că și propria ei fiică îl îndrăgise sincer și adânc pe băiat: „Îngerul meu! Ce-ți trebuie el ție? De unde l-ai găsit pe capul nostru?! ... Lasă-l în plata lui Dumnezeu, lasă-l în drumul lui! ...”

Despărțirea lui Mircea Stejaru de fermecătoarea rusucă capătă, în contextul întregii narațiuni, o conotație ideatică principială, poate chiar împotriva intenției obiective a protagonistului cărții.

Setea de carte, de perfecțiune în domeniul limbilor romanice îl duce pe Mircea la Institutul de Artă Teatrală „Lunacearski” din Moscova, ca doctorand. Aici studiază dicția și pronunția în limba literară moldovenească. Poate n-ar fi cazul să ne referim la activitatea propriu-zis științifică a lui Mircea Stejaru, dar tânărul poliglot sincer, cutezător și – paradoxal? – naiv se angajează totodată profesor de limba maternă al unui grup de 21 studenți sosiți din Moldova, crezând conform constituției sale spirituale: „Aici n-o să-mi dea nimeni de urmă. O să predau ce și cum știu eu, și-a zis Mircea. O să predau limba moldovenească (conform ordinului), dar cu grafie latină. Apoi o să-i pun pe discipolii mei să asculte spectacole românești de pe discuri...”

Temerare intenția și acțiunile lui de a contribui eficient la formarea câte unei biblioteci în limba română (la ziua de naștere a fiecărui discipol mergea cu acesta la librăria moscovită în care erau puse în vânzare cărți în limbile țărilor democratice), dar s-a pomenit din nou cu un funcționar de la securitate, Mazilu, care îi mai lămurește o dată ceea ce-i spusese anterior șeful „Inturist”-ului de la Chișinău: „Republica Populară România are limba ei, limba română cu grafie latină, iar Republica Sovietică Socialistă Moldovenească are limba ei, limba moldovenească cu grafie chirilică. Iar mata ești reprezentantul RSS Moldovenești și trebuie să-ți revezi metoda de predare”.

Iese relativ simplu și ușor și din situația aceasta, mai ales că discipolii săi se dovediră înțelepți, se acomodaseră perfect la grafia latină, înțelegeau – spre deosebire de șefii de la „Inturist” și de cei de la Securitate – relațiile dintre cele două limbi, care erau, de fapt, una și aceeași. Dar printre alte încercări serioase prin care trece Mircea Stejaru în calitatea sa de profesor al elevilor sosiți din Moldova, de „paznic la limba poporului său”, cei douăzeci și

unu de studenți fiindu-i „și plaiul, și graiul, și dragostea”, este și aceea în care se pomenește când conducătorul artistic al studioului, distinsa personalitate a culturii ruse Olga Pâjova, indusă în eroare de un academician chișinăuian („numele de familie cu «cian» la sfârșit”), îl apostrofează violent, față de discipoli, că el le predă acestora o limbă străină, româna, și nu „moldoveneasca”. Pentru moment, în dialogul înfiripat între Pâjova și tânărul Stejaru intervine „un alt profesor, Boris Bibikov”, iar ceva mai târziu – un alt academician din Chișinău, Andrei Lupan, care i-a explicat doamnei Pâjova că în republică „are loc concurența între Șantia și Basarabia”. Conflictul fiind aplanat, Mircea Stejaru își continuă munca de îndrumare a celor douăzeci și unu de studenți, obligațiunea sa fiind să bată cu creionul în masă de fiecare dată când vreun discipol comitea greșeli de vocabular sau de ortoepie, dând semnalul căutării și corectării greșelilor („Stătea în auditoriu și bătea cu creionul în masă, bătea des, bătea insistent, bătea pentru plaiul său, bătea pentru graiul său”).

Probabil, n-o să acordăm aceeași atenție și altor linii de subiect (Mircea – Serghei Gherasimov, Marina Vladi, Sarita Montiel și alte personalități, de la care „reprezentantul RSS Moldovenești” obține interviuri, pe care, de altfel, le și publică în revista „Moldova”, Mircea – Tamara – Emil; Mircea – Olga Pâjova – taxistul moscovit care nu se opriese în dreptul unei femei cu copil...), toate scrise cu îndemânare și lăsându-se lecturate cu interes, pentru ca să urmărim firul narațiunii despre lucrul protagonistului acesteia la un manual de dicție și pronunție corectă. Vorba e că Mircea Stejaru obține aprobarea temei de disertație, lucrează intens, publică articole la tema aprobată și peste un an „prezentase la catedră o variantă a disertației scrisă cu grafie latină în baza a douăsprezece spectacole ale teatrelor din București: «Steaua fără nume», «Apus de soare», «Omul și mărtoaga», «Gaițele» și altele”, însă „cei de la catedră s-au împărțit în două tabere. Una i-a mulțumit că le-a pus la dispoziție atâta informație necunoscută de ei; altă parte, în frunte cu șefa catedrei Irina Kozleaninova, l-a atenționat că, deși teza în general e bună, totuși el este reprezentantul Republicii Sovietice Socialiste Moldovenești, și nu al Republicii Populare România și, deci, trebuie să scrie despre spectacolele jucate pe scenele teatrelor din Moldova”.

A discutat și între patru ochi (cu Kozleaninova), până „Mircea s-a văzut nevoit să cedeze și să facă o altă variantă a disertației”. Concluzia tânărului a fost că, „oricât s-ar fi străduit el să scoată la suprafață niște adevăruri despre neam și limbă, nu reușea nici chiar la Moscova”. Mai mult, în urma discuțiilor de la catedra în cadrul căreia fuseseră realizate cele două variante ale tezei, amintindu-și de spusele Olgăi Pâjova despre opiniile privind limba ale academicianului chișinăuian cu nume de familie terminat în «cian», tânărul savant nu era sigur că va susține teza despre dicție și pronunție. Siguranța lui a apărut în clipa în care referentul oficial, profesorul moscovit cu renume mondial Dmitri Mihalci, l-a primit în apartamentul său, spunându-i: „Corect, foarte corect puneți problema. Încercarea de a crea la Chișinău o limbă artificială a eșuat. A eșuat pentru că nu avea baza științifică justă. Trebuie să luptați pentru limba literară, la baza căreia stă limba marelui Eminescu, limba lui Ion Creangă, limba lui Vasile Alecsandri. Pofțiți disertația și avizul...” și s-a consolidat atunci când profesorul Mihalci și-a rostit cuvântul la ședința Consiliului științific: „Dragi tovarăși! Îndelungat și complicat a fost drumul căutărilor în limba literară moldovenească contemporană. S-au găsit savanți care au încercat să renunțe la limba literară care s-a format în secolul al XIX-lea pe baza graiurilor din împrejurimile Iașilor și să inventeze o limbă pe baza graiului din Transnistria. Inventarea acestei limbi, neavând o bază științifică, istorico-științifică, a eșuat... Cercetătorul s-a orientat bine în situația aceasta...”.

În același ton a vorbit la susținere Olga Pâjova: „Recunosc, am fost influențată de cei care au vrut să «inventeze» o limbă nouă... Am ajuns la momentul când am pus problema să fie eliminat Mircea Stejaru din aspirantură. Și Mircea Stejaru n-a cedat. A spus că rămâne

paznic al limbii literare clasice, al limbii lui Eminescu și a altora, că rămâne paznic chiar dacă ar fi eliminat din aspiratură. N-a cedat. Am cedat eu. Mi-a șoptit intuiția că Mircea Stejaru are dreptate. Mircea a fost și rămâne un credincios paznic al limbii poporului său...”.

Am afirmat mai devreme că nu ne vom referi la alte linii de subiect ale narațiunii *Viață pe muchie de cuțit*, dar cel puțin la relațiile dintre Mircea Stejaru, studenta / actrița / soția sa Tori și familia acesteia este absolută nevoie să facem trimitere. Nu numai pentru a releva suferințele de ordin psihologic ale protagonistului narațiunii (impresionante și esențiale și acestea), ci și pentru a ne apropia de un alt personaj, San Vasâlici, tatăl fetei, deci socrul lui Mircea, acuzat – nu fără temei – de un complot împotriva Puterii Sovietice stabilite în 1940 în Basarabia. San Vasâlici împreună cu fratele lui Mircea, Gheorghe, au nimerit în mâinile organelor de respect și Mircea Stejaru a fost bănuit că ar fi fost inițiatorul și chiar călăuzitorul acțiunilor lor. În urma nenumăratelor cercetări / anchetări tânărul conferențiar universitar este recunoscut nevinovat, ca unul căruia San Vasâlici și fratele Gheorghe nu-i încredințaseră tainele activității lor. Oricum, Mircea Stejaru continua să fie în ochii puterii, inclusiv în ochii șefilor săi de la instituția în care lucra, un complotist împotriva statului sovietic, dușman, naționalist etc.

În atare condiții a fost nevoit să activeze protagonistul narațiunii, înțelegând să rămână în continuare „un credincios paznic al limbii poporului său”, să compună poezii în măsură să ridice în picioare săli grandioase de spectatori și texte pentru cântece devenite șlagăre de la chiar prima lor audiție publică.

Până să închidem cartea, am remarcat de multe ori ingeniozitatea construcției unui subiect literar capabil să rețină pentru multă vreme atenția. Nici nu ne putem imagina să nu pomenim aici întreaga parte a doua a narațiunii, *Împlinirea*, constând – în general – din găsirea fericirii personale de către protagonistul lucrării, din revenirea acestuia din șocurile insuportabile, în care l-a pus viața în anii respectivi (și nu le-am enumerat pe toate), din regăsirea lui Mircea Stejaru între prieteni și oameni de artă bine cunoscuți, în cadrul unei nunți tradiționale cu datini, obiceiuri și – mai ales – cu o mireasă pe care a visat-o o viață și care l-a simțit, înțeles și apreciat dincolo de toate celea prin câte trecuse el.

Probabil, încercarea noastră de a reproduce itinerarul și atmosfera vieții și activității căutătorului de adevăr în condițiile draconice ale dezvățului ideologiei comuniste a anilor '60 și de mai târziu nu este cea mai potrivită, drept care îndemnăm cititorul să caute cartea, să urmărească firul narațiunii ei, să întuiască prototipurile personajelor (academicianul cu numele sfârșind în «cian» e neapărat Varticean, unul dintre «stâlpii» de neclintit ai limbii «moldovenești» deosebite de limba română; San Vasâlici Utiuc este cu siguranță Alexandru Usatiuc etc.), să ia aminte la atitudinea profesorilor moscoviți Ruben Budagov și Dmitri Mihailci, care alături de alți mari lingviști ruși și de alte etnii ne-au susținut în zbaterele noastre de a ne păstra limba în varianta ei clasică, formată în temeiul graiurilor din regiunea Iașilor, deci limba română, și de a nu pactiza cu limba lui Ion D. Ceban, «clădită» pe baza graiului râbnițean-tiraspolean. Viața și activitatea lui Mircea Stejaru constituie o oglindă veridică a condițiilor în care a fost pus să activeze nu doar acest fost student și doctorand, ci întreaga generație a timpului respectiv. Mai întâi de toate, în dezvățuirea acestui adevăr constă importanța și valoarea cărții *Viață pe muchie de cuțit*. Conștientizându-l, înțelegem de ce Simion Ghimpu a fost pus la index ani și decenii, până să-i fi fost acceptat primul manuscris, acela al cărții *Mereu*, din 1995.

Că e un „roman autobiografic” sau poate o memorialistică nițel diluată, se poate și trebuie să discutăm. Că protagonistul narațiunii e «împodobit» cu un nume de o simplitate prea directă și chiar bombastică, pentru noi este în afara oricărei îndoieli; lui i-ar «merge» mai bine orice alt nume care n-ar scoate în prim-plan o tărie de caracter pe care Mircea

Stejaru s-a întâmpnat nu o dată să n-o aibă. Că nu toate liniile de subiect sunt strâns legate de sarcina autorului de a dezvălui *căutările de sine și împlinirea* personajului-cheie al „romanului” său ori se prezintă oarecum disproporționate în raport cu contribuția lor reală și efectivă la realizarea concepției de ansamblu a lucrării, iar e o chestiune delicată de artă a compoziției operei epice. Nu în ultimul rând multișoarele greșeli de exprimare în textul autorului – într-o operă al cărei protagonist este „un credincios paznic al limbii poporului său” – ne taie setea de a considera *Viață pe muchie de cuțit* un roman. Dar și așa cum este, cartea certifică afirmarea lui Simion Ghimpu în domeniul prozei, concluzie cu atât mai justificată, cu cât în 2008 autorul a reușit să editeze și o „narațiune umoristică în nuvele” – *Jeep-ul și Sănia de la Colonița*, a cărei lectură se soldează cu savurarea unui spumos și antrenant comic de situație și de limbaj, întemeiat pe fapte evident banale, ca procurarea, exploatarea și încercarea de a se debarasa de o rablă de automobil, care se dovedește un adevărat chin pe capul stăpânului (Simion Ghimpu în persoană), al soției sale (aici fără nume), al nașului lor (Grigore Grigoriu, Dumnezeu să-l ierte!) și al tuturor celorlalte personaje. Prozatorul e inventiv în dialoguri și, îndeosebi, în explorarea poantelor. Dăm drept exemple două nuvele – *La început de cale de șofer și Ca să vezi!...* În prima, după o jumătate de zi de chin cu mașina care nu se pornește nicidecum, naratorul și vecinul său găsesc mai mult întâmplător decât în urma unor chibzuințe adânci cheia, care, de altfel, se afla... exact la locul ei de totdeauna, dar automobilul totuna nu funcționează. Până vine la garaj un alt vecin, care îl întreabă pe Sănia dacă are «secretcă», adică întrerupător situat într-un loc ascuns al mașinii, de care știe numai proprietarul.

„– Am, cum să n-am” îi răspunde acesta. „– Păi... scoate-o...” Sănia scoate întrerupătorul și nu-i rămâne decât să se mire: „Fir-ar să fie al naibii!...”

În cea de-a doua nuveletă o ploaie mare îl prinde pe temerarul șofer într-un sat și observă că farurile nu dau suficientă lumină. Trage el la casa de cultură din localitate, un bun cunoscut de-al său găsește de urgență „un mecanic, doi șoferi, un electrician – un consiliu întreg”. „Acumulatorul îi bun? Întreabă unul.

– Bun.

– Care acumulator, bre, dacă generatorul dă lumină? îl contrazice al doilea.  
Sănia de la Colonița înalță capota.

– Și generatoru-i la loc.

– Rezistențele le-ai controlat? – întreabă al treilea.

– Controlat.

– Auzi mata, i se adresa un omulean care stătea mai într-o parte și trăgea cu urechea la discuție.

– Aud.

– Ai o cârpă?

– Am.

– Păi șterge farurile!...”

După care Sănia răsuflă ușurat: „Ca să vezi!”

Umorul lui Simion Ghimpu ia naștere, ziceam, din exploatarea când ingenioasă, când nu prea, a faptului banal, aflat – s-ar părea – la îndemâna oricui. Ceea ce nu va să însemne că autorul n-ar fi un umorist de calitate și că nuvelele lui n-ar avea haz și nu ne-ar deschide ochii la multe fapte absolut ordinare care se dovedesc însă atât de importante în unele momente ale vieții noastre de fiecare zi.

În primul rând prin narațiunea *Viață pe muchie de cuțit*, dar neapărat și prin cărțulia *Sănia de la Colonița* Simion Ghimpu se afirmă azi și în ipostază de prozator.